

til Side: vi ville glemme Jølessen af vor egen Stilling; vi se bort fra, hvad dette Ministerium har gjort mod os og vor Grundlov; vi lade, som om Ministerispørgsmaalet er dødt, eller vi lade Ministerispørgsmaalet være dødt, og hengive os i det Arbejde, som det høie Ministerium finder det forsvareligt for sit Vedkommende at lade os anvende Tiden paa, iøvrigt gjørende hvad det vil, naar Rigsdagen har arbejdet en vis Tid. Jeg siger, at den Tilstand kolder man ikke i Folkethinget længere. Jeg tror, at Folkethinget — jeg beder om Forladelse, hvis det ikke er et fuldstændig parlamentarisk Udtryk — bliver flovt derved. Jeg tror ikke, at det kan holde sig i denne hjælpeløse Stilling. Endnu i Dag staa vi med frist Vidnesbyrd om, at den nuværende Justitsministers Kollega, Krigsministeren, naturligvis med Statsraadets ansvarlige og uansvarlige Medlemmers Billigelse — jeg nævner dem Alle, thi Alle staa de under Historiens Domstol — udskriver Millioner, som vi ikke en Gang have set paa Finanslovsforslaget, end sige andet Steds. Have de tænkt over, at dette er et levende Vidnesbyrd om, hvilken Tilstand vi her befinde os i? Vi staa i Grundlovsbrudet paa 4de Aar, men vi forhandle under dette Provisorium, og den Skifting, som skulde dræbes, hver Gang det kommer hertil, ligger gjemt i et Udvalg! Vi sidde og forhandle om finansielle Spørgsmaal, og naar vi ere færdige med Forhandlingen, ja saa slaar Ministeriet en Streg over alt det, det ikke synes om, eller som ikke passer det. Det gjør ikke Noget, for deres Grundlov er: Vi gjøre, hvad vi ville. Naar det imidlertid er saaledes, Folkethinget staa, saa siger jeg, at jeg har den Tillid til Folkethinget, at denne dets Flovhed og dets Selvfjendelse af den Stilling, det i de sidste Aar Sessioner har indtaget lige overfor et saa brutalt Regimente, vil tvinge det til at erkjende, at vi maa indtage en værdig Holdning. Det vil sige: Vi ville redde Eren paa en anden Maade og lade den absolutistiske Tid løbe ud, indtil Magten er kommen til der, hvor Retten og Sandheden er, saa Gjengjældens Dom kommer over Provisorismen og dens Haandhævere. Og jeg haaber, det vil ske, selv om der ikke kom nyt Blod ind i Folkethinget, men det kommer der jo altid. Vi vide, at Valgdagen gyder nyt Blod i Folkethingets Aarer, og vi haabe paa, at det bliver frist Blod, hvilket vi vistnok allesammen erkjende, at vi kunne trænge til. Naar jeg derfor ikke deltager i Opfordringen til den nuværende Justitsminister eller for mit Vedkommende kan være med til den, er det ikke, fordi jeg tvivler om Ministerens Dygtighed til at

gjennemføre en saadan Reform, hvis han bedømt efter tidligere Tid, ikke var kommen ind i hele denne grundlovstridige Forstaaelse af en Ministers konstitutionelle Stilling. Men det er, fordi Tiden ikke vil kunne modne saadanne Forslag eller føre dem igennem. Saadanne Forslag bæres ikke igennem Thinget — det er en Paastand, bygget paa et langt Livs Erfaring — uden at vi have en lykkelig Haand i Regjeringen, der har den fornødne Respekt og Tillid i Rigsdagens begge Afdelinger til selv alvorlig at kunne lede Forhandlingen om dem. Tro mig! Dersom De mene at kunne føre de Sager igennem med Grundloven i Hænde, ville De tage alvorlig fejl. Dette udelukker imidlertid ikke, at jeg med Fornøielse kan arbejde paa den Slags Spørgsmaal sthykfevis, ogjaa paa det ærede Medlems Forslag, og meget Andet; men stille op en Forventning om store omfattende Opgavers Løsning under de nuværende konstitutionelle Forhold — hvilket forøvrigt heller ikke den ærede Forslagsstiller har gjort i Dag, det jeg har hørt — kunde jeg paa ingen Maade være med til, fordi jeg da fra mit Standpunkt betragtet vittelig vilde kaste Befolkningen Blaar i Øinene om den sande Bessaffenhed af de Forhold, hvorunder vi nu leve. Vi maa derfor med dette som med saa meget Andet, der er paa-trængende nødvendigt, gjøre vort Arbejde, forberede Tiden, til den lykkelige Dag kommer, thi jeg indrømmer, vi sidde ikke her for at lade Stolene være tomme, men for at forberede paa dette og andre Punter den lykkelige Tid. Det maa vi gjøre, men vi maa tillige holde det klart, at før vi kunne faae nogen Bessignelse af dette Arbejde og før vi kunne gennemføre det til Folkets Helb, maa Grundloven være reist paa ret Fjøl og de rette Mænd til at lede Arbejdet være komne frem.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Schiøth: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.